

KITZECK/ΣΤΥΡΙΑ ΚΑΙ NEREZINE/ΚΡΟΑΤΙΑ 2026

23.5.26 Πάμε με τη Martha και την Biggi στο Kitzack, όπου η Reingard (στη Χίο τη λένε Ρέγγα) μας περιμένει ήδη μπροστά από το διαμέρισμα της οικογένειας Koller. Με ανυπομονησία; Όχι, μάλλον με ηρεμία, αφού στο ηλιόλουστο παγκάκι της μπορεί να περάσει ωραία και χωρίς εμάς. Η χαρά της συνάντησης είναι όμως τελικά τεράστια, και πάμε μαζί να κάνουμε check-in στον Koller Willi. Με καλωσορίζει ιδιαίτερα θερμά η μικρή σκυλίτσα του, η Lilli, η οποία συνειδητοποιεί: Μπάρμπα + λιχουδιές για σκύλους = συμπάθεια, γι αυτό ας μείνω κοντά! Δεν μας αφήνει όλη τη βραδιά, σίγουρα είχε ήδη αρχίσει να πεθαίνει από την πείνα.

Ολοκληρώνουμε τη βραδιά στη βεράντα μας με συζητήσεις υψηλού επιπέδου, με αποκορύφωμα σίγουρα τις γνώσεις της Biggi, που βασίζονται σε πληροφορίες από το ιντερνέτ: η Σελήνη είναι κούφια και χρησιμεύει ως βάση για εξωγήινους. Πώς είναι όμως δυνατόν να υπάρχει γεμάτη σελήνη; Αυτή η ερώτηση μας βασανίζει από τότε. Η Biggi ξέρει ότι οι αστροναύτες, κατά την πρώτη προσγείωση στη Σελήνη, άφησαν να πέσουν τμήματα του διαστημικού σκάφους τους και ότι κατά την πτώση ακούστηκε ένας κοίλος ήχος. Αυτό μας πείθει εντελώς και οι απορίες μας τελειώνουν. 😊

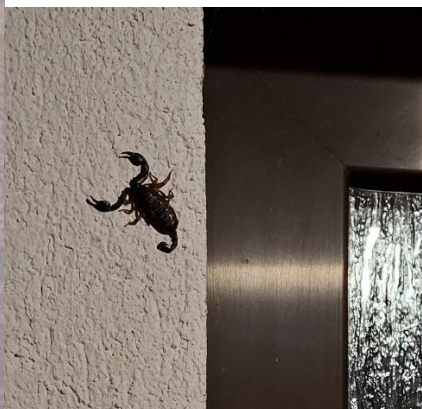
24.5. Μετά το πρωινό, κάνουμε μια πεζοπορία προς το Höch. Η Lilli μας συνοδεύει μέχρι την ταβέρνα του Dietrich, όπου την αφήνουμε μαζί με τη Martha, που είναι εντελώς εξαντλημένη. Όταν επιστρέφουμε 1 ½ ώρα αργότερα, η Lilli έχει εξαφανιστεί και ανησυχούμε. Βρήκε πάλι το δρόμο για το σπίτι; Όταν το απόγευμα πάμε στο στέκι του Koller, η Lilli μας υποδέχεται εκεί με χαρά. Πω πω, τι ανακούφιση! Κατά τη διάρκεια ενός νόστιμου δείπνου, πρώτα μας ψήνει ο ήλιος και μετά μας τρώνε τα κουνούπια – φαίνεται ότι το δείπνο είμαστε εμείς. Το βράδυ διασκεδάζουμε πολύ στη βεράντα μας, με αγαπημένο θέμα το «κούφιο φεγγάρι». Αν η Biggi υποψιάζεται ότι αυτό θα της μείνει για πάντα, μπορεί να έχει δίκιο.

25.5. Ξεκινάμε για την Κροατία. Η Martha και η Biggi θα μεταφερθούν από τον Reingard στο Graz και από εκεί θα επιστρέψουν στη Βιέννη με το Flix-Bus. Περνάμε από τη Λιουμπλιάνα και τη Ριέκα για να φτάσουμε στο νησί Krk, όπου παίρνουμε το πλοίο για το Cres. Μας εντυπωσιάζει ιδιαίτερα ένας λεπτός και αυστηρός κλώνος του Marco με την επιγραφή «Λιμενική Αρχή», καθώς και η ειδυλλιακή διαδρομή με το πλοίο. Στο Cres και στο Lošinj διασχίζουμε το καρστικό τοπίο με ιτιές, λεβάντα, κοπάδια προβάτων και άρωμα αγριόχορτων, με υπέροχη θέα στη θάλασσα. Φτάνουμε στο Nerezine πολύ νωρίτερα από ό,τι περιμέναμε και γνωρίζουμε την αγαπητή μας ιδιοκτήτρια, τη Μάρτα. Μάρτα;;; Ναι, και αυτή τη λένε Μάρτα. Και λίγο παρακάτω θα έχει και άλλη... Συνολικά έχουμε τρεις Μάρθες σ'

αυτή την έκθεση. 😊 Εγκαθιστούμε στο ρομαντικό μας διαμέρισμα και πάμε για μια μπύρα στην προκυμαία. Είμαστε μια χαρά!

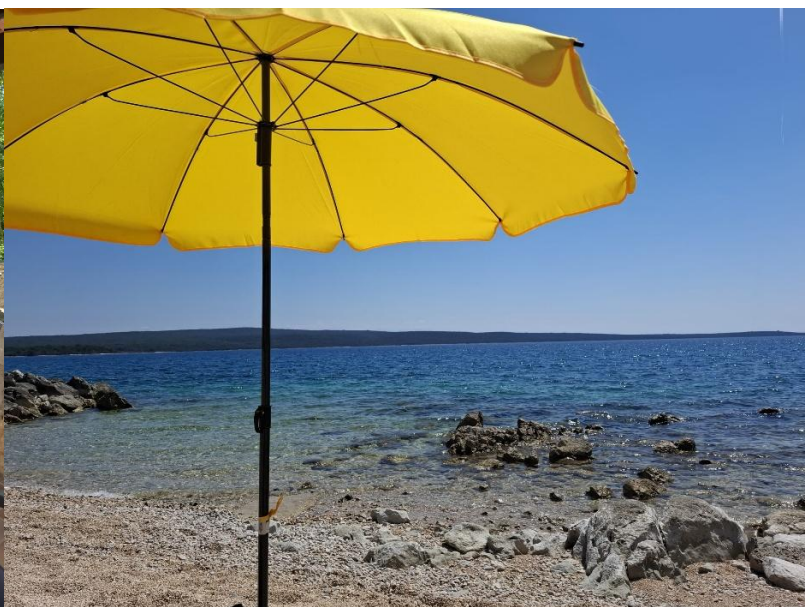
Το βράδυ πάμε στο Bistro Rio, το οποίο μας σύστησε ο Carl. Τρώμε εκεί τέλεια ψημένα μπαρμπούνια και τσιπούρα με πατάτες και σέσκουλο και χαιρόμαστε για τον ιδιαίτερα ευγενικό και αστείο σερβιτόρο. Μετά καθόμαστε ακόμα λίγο στη βεράντα μας, όπου δεχόμαστε έναν εξαιρετικά ανεπιθύμητο επισκέπτη, έναν σκορπιό 5 εκατοστών. Ο Γιώργος τον πετάει στον κήπο, αλλά εγώ παρόλα αυτά κρατάω τα πόδια μου ψηλά για το υπόλοιπο βράδυ. Ποιος ξέρει τι συμβαίνει κάτω από το τραπέζι, αφού είναι τόσο σκοτεινά εκεί...

26.5. Πρωινό, που σημαίνει ώρα για αυτοσχεδισμό, γιατί δεν υπάρχει καφετιέρα. Ενώ βράζω νερό και προσπαθώ να φτιάξω καφέ με μια κανάτα και ένα φίλτρο που έφερα μαζί μου, ξαφνικά η Μάρτα εμφανίζεται στην πόρτα με μια καφετιέρα φίλτρου. Είναι τόσο καλή! Μετά το πρωινό, πάμε στην φωτεινή χαλικωτή παραλία με πεντακάθαρα, κρυστάλλινα νερά. Ίσως λίγο κρύα, όχι, στην πραγματικότητα παγωμένα, αλλά μόλις το τολμήσεις... αρχικά σου κόβεται η ανάσα! Αλλά μετά είναι όνειρο!

Το βράδυ ξεκινάμε να ψάχνουμε για εστιατόρια με κροατικές σπεσιαλιτέ και... δεν βρίσκουμε τίποτα. «Οι τουρίστες δεν το θέλουν αυτό», είναι το επιχείρημα για ψητό κρέας, ψάρι, θαλασσινά, πίτσα και μακαρόνια. Τι θα τρώμε εδώ για 14 μέρες??? Στο εστιατόριο Promenada σερβίρουν τουλάχιστον ρύζι με Ήβελ, μαζί με έναν τεράστιο σωρό από σφιχτά, χωρίς μπαχαρικά Ήβελ. Επειδή η σερβιτόρα

μιλάει μόνο κροατικά, βγάζω ΟΛΕΣ τις γνώσεις μου στα κροατικά· είναι φτωχικά, αλλά καταλαβαινόμαστε. Στο δρόμο για το σπίτι συναντάμε τους οικοδεσπότες μας, τη Μάρτα και τον Λουίτζι, που βγάζουν βόλτα το σκυλί της κόρης τους. Το λένε Πάκο και, με τη βοήθεια μιας λιχουδιάς, γίνεται αμέσως φίλος μου. Συζητάμε λίγο και λυπούμαστε μαζί που η Μάρθα (να η τρίτη Μάρθα), ο Καρλ και η σκυλίτσα Αλφρέντα δεν μπόρεσαν να έρθουν όπως είχε αρχικά προγραμματιστεί, επειδή η Αλφρέντα έπρεπε να υποβληθεί σε εγχείρηση μια εβδομάδα πριν την αναχώρηση. Πίνουμε ακόμα μια μπίρα στο μπαρ «Mornar» στην πλατεία Studenac και διασκεδάζουμε με μερικούς Κροάτες «παππούδες» που τραγουδούν συναισθηματικά λαϊκά τραγούδια, και με μεθυσμένους Αυστριακούς που «φιλοσοφούν». Παντού αλλού, το βράδυ τελειώνει το αργότερο στις 22:00. Αυτές θα είναι «συναρπαστικές» διακοπές, ήδη έχει αρχίσει η διασκέδαση...

28.5. Επισκεπτόμαστε το Veli Lošinj, ένα γοητευτικό χωριουδάκι με αμέτρητα σοκάκια, στα οποία θα χανόμασταν χωρίς ελπίδα αν δεν υπήρχε ο πύργος του καμπαναριού, που μας βοηθά να προσανατολιστούμε.

Το βράδυ πάμε ξανά στο Bistro Rio και δίνουμε χαιρετίσματα στον σερβιτόρο από τον Καρλ και τη Μάρθα. Μαθαίνουμε ότι πρόκειται για οικογενειακή επιχείρηση, την οποία διευθύνει ο ίδιος, ο Ίσμετ, μαζί με τη σύζυγό του, τη Τζανίε, και τον πατέρα του, τον Αρίφ. Η ζωηρή και ακούραστη κόρη τους ονομάζεται Έρδα. Σήμερα ο Ίσμετ μας κερνάει ένα σφηνάκι, κάτι το οποίο αναφέρουμε πιστά στον Καρλ. «Εγώ του το έμαθα αυτό», μας εξηγεί. Επειδή πρέπει να περάσει κανείς από την κουζίνα για να πάει στην τουαλέτα, μερικές φορές κάποιος πελάτης μένει αμήχανος και ρωτά τον Ίσμετ, ο οποίος τότε δείχνει προς τη θάλασσα και σκάει απ' τα γέλια. Τι χιούμορ!

29.5. Η Μάρτα περνάει από το διαμέρισμά μας με τον σκύλο της, τον Πάκο, και μας φέρνει κρέπες με σπιτική μαρμελάδα κουμκουάτ. Δίνω στον Πάκο ένα λιχουδάκι για σκύλους ως αντάλλαγμα. Αυτό το

λέω τέλεια «ανταλλαγή φαγητού»! Το απόγευμα γίνεται μια ακόμη ανταλλαγή φαγητού: εμείς τρώμε τις κρέπες και τα κουνούπια τρώνε εμάς. Όχι και τόσο τέλειο...

Μετά το πρωινό, πάμε στην Ustine και στο Cres. Η Ustine μας ενθουσιάζει με την υπέροχη θέα και τη γραφική στάση του λεωφορείου για τη Χονολουλού.

Το βράδυ πάμε πάλι να φάμε στην αγαπημένη οικογένεια. Ο Ίσμετ μας έχει προφανώς αγαπήσει τόσο πολύ, που προσπαθεί να μας ταΐσει μέχρι θανάτου, σερβίροντάς μας αυτό το «μίνι κεφτεδάκι», γνωστό και ως πλέσκαβιτσα. Μαζί με τη νόστιμη σαλάτα Σόπσκα, μια πραγματική απόλαυση! Μας προσφέρουν και πάλι ένα σφηνάκι· ο Καρλ ήταν πραγματικά καλός δάσκαλος!

30.5. Σήμερα είναι η Εθνική Εορτή της Κροατίας και το βράδυ θα γίνει πανηγύρι στην πλατεία Studenac. Η Μάρτα μας λέει ότι πρόκειται για το Πανηγύρι των Ψαράδων (Ribarska Fešta) και ότι πρέπει οπωσδήποτε να δοκιμάσουμε εκεί το ψητό ψάρι, το οποίο προσφέρεται με μια μικρή εθελοντική δωρεά. Το σκεφτόμαστε... Μετά από μια ζεστή, ηλιόλουστη μέρα στην παραλία, πάμε να δούμε τι γίνεται στην πλατεία, και πράγματι, ετοιμάζονται ψησταριές, ο κόσμος κάθεται σε ξύλινα

τραπέζια, ένα συγκρότημα που με την πρώτη ματιά φαίνεται εξαιρετικό, ετοιμάζεται... Η μυρωδιά του ψημένου ψαριού είναι ελκυστική, αλλά όταν βλέπουμε τους ανθρώπους να ισορροπούν χαρτοπιάτα με ένα ολόκληρο ψάρι, ψωμί και ένα πλαστικό πιρούνι πάνω τους, προσπαθώντας να βρουν κάποιο ελεύθερο πάγκο, προτιμούμε να το αποφύγουμε και πηγαίνουμε στο Bistro Rio. Εκεί επικρατεί απόλυτο χάος, επειδή έρχονται πολλές μεγάλες παρέες, και ο Ίσμετ είναι στα πρόθυρα της απελπισίας. Απορρίπτει την τελευταία ομάδα με το επιχείρημα ότι έχει μείνει μόνο πράσινη σαλάτα. Όταν έρχεται και μια παρέα με 12 άτομα, ενημερώνω τον Ίσμετ ότι σίγουρα θα θέλουν να φάνε πράσινη σαλάτα. «Όχι, για όνομα του Θεού!», αναστενάζει, σήμερα του έχει περάσει η διάθεση για γέλια. Τον αφήνουμε στη μελαγχολία του και επιστρέφουμε στο πανηγύρι, όπου εν τω μεταξύ παίζει ξέφρενη μουσική και ο κόσμος πίνει, τραγουδάει και χορεύει. Υπάρχουν επίσης αμέτρητοι εκκεντρικοί τύποι. Πιο πολύ μου αρέσει ο κομπός τύπος με το μαντίλι, το οποίο σίγουρα έφτιαξε σε κάποιο μάθημα vegan batik. Αυτό υποθέτει ο Γιώργος.

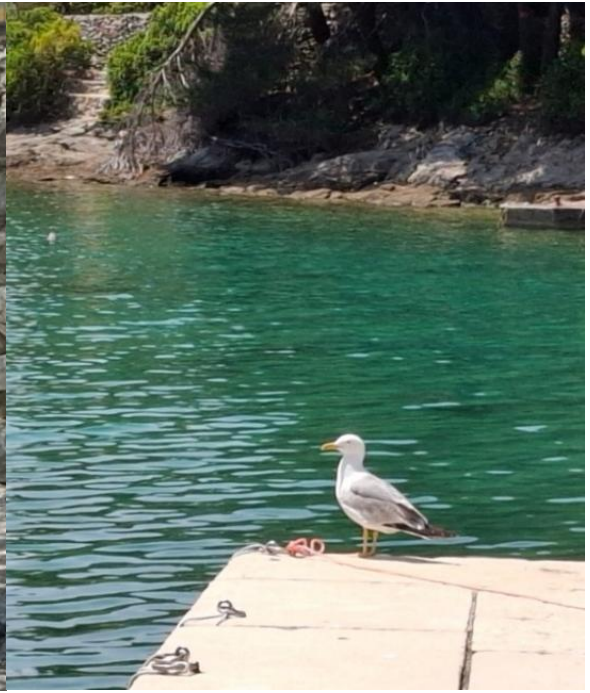
31.5. Επειδή αύριο προβλέπεται βροχή, περνάμε και σήμερα μια ακόμη μέρα στην παραλία· δεν χορταίνω να κολυμπάω στα κρυστάλλινα νερά. Τις πρώτες ώρες επικρατεί ησυχία και γαλήνη, αλλά αργότερα εισβάλλουν ορδές από πολυμελείς οικογένειες. Οι πατέρες διαθέτουν τις πιο σύγχρονες γνώσεις για μια εκπαίδευση που αποφεύγει τα τραύματα και προστατεύει τα συναισθήματα των παιδιών, και επειδή επικοινωνούν με τα παιδιά τους δυνατά και καθαρά, έχουμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε και εμείς. Ένα αγόρι ρίχνει νερό με το νεροπίστολο στον μικρό του αδελφό, ο οποίος αρχίζει να κλαίει. Ο πατέρας: «Κοίτα, Kevin-Aristoteles, πριν από λίγο έριξες νερό στον αδελφό σου, τώρα πρέπει να το αντέξεις». Το μεγαλύτερο αγόρι ρίχνει νερό στο πρόσωπο του πατέρα. Αυτός, με θλίψη και απογοήτευση, στρέφεται προς τη γυναίκα του – όχι προς τον γιο! – και λέει: «Δεν καταλαβαίνω γιατί ο Detlef-Agamemnon με ρίχνει νερό στο πρόσωπο. Αυτό δεν γίνεται, δεν είναι σωστό». Καθαρίζει τα γυαλιά του με σκυμμένο το κεφάλι, ενώ ο γιος συνεχίζει να ρίχνει νερό. (Ομολογώ ότι τα ονόματα τα επινόησα 😊). Τώρα μια ολόκληρη αρμάδα από καροτσάκια τραβιέται κατά μήκος της παραλίας, και τα στρώματά μας εμποδίζουν λίγο το πέρασμα. Αυτό σίγουρα προκαλεί κάποια ενόχληση στις «μαχητικές μαμάδες», αλλά παρόλα αυτά περνούν μόνο «σχεδόν» πάνω από τα στρώματά μας. Όταν ο ήλιος δύει και κάνει λίγο πιο δροσερά, φεύγουμε με νοσταλγία από την

παραλία. Η μόνη μας παρηγοριά είναι ότι σίγουρα θα ξαναδούμε ολόκληρη την ορδή το βράδυ στο εστιατόριο.

1.6. Πάμε στο Mali Lošinj και, μόλις φτάνουμε εκεί, σταματά η βροχή που μας έδωσε σήμερα από το Nerezine. Έτσι μπράβο! Περιπλανιόμαστε για μερικές ώρες, τραβάμε φωτογραφίες από τη γραφική πόλη, πίνουμε στο λιμάνι μια εξαιρετικά ξινή (έτσι πρέπει να είναι, είναι φυσική 😊) λεμονάδα και φεύγουμε πάλι. Στο δρόμο της επιστροφής θαυμάζουμε την ονειρεμένη θέα στα νησάκια μπροστά από την ακτή και στα επιβλητικά βουνά.

2.6. Κάνουμε μια εκδρομή στην Punta Križa, όπου ένας στενός δρόμος διασχίζει για χιλιόμετρα ένα πυκνό δάσος και, κατά καιρούς, ελάφια πηδούν στο δρόμο. Ο Γιώργος οδηγεί αργά και, λόγω αυτού, τον προσπερνάνε με θάρρος μερικές φορές οι ντόπιοι που τρέχουν με ανδρική ταχύτητα. Επειδή τα ελάφια προφανώς δεν ξέρουν ότι είναι από τη φύση τους δειλά, περιφέρονται ήσυχα στο χωριό. Δυστυχώς, ένα τεράστιο τμήμα της ονειρεμένης ακτής καταλαμβάνεται από το κομψό και σίγουρα πανάκριβο κάμπινγκ «Baldarin». Θέλουμε να κάνουμε μια μικρή βόλτα στο δάσος, αλλά το σηματοδοτημένο μονοπάτι τελειώνει ακριβώς στα 100 μέτρα, στην καντίνα του κάμπινγκ. Μετά από αυτό, όλα είναι φραγμένα, κανείς δεν μπορεί να προχωρήσει! Ο δρόμος μέσα από το δάσος διευρύνεται, έτσι τα τροχόσπιτα, τα τζιπ και τα βαν θα έχουν πιο εύκολη πρόσβαση για να τρέχουν με ταχύτητα, και ο πληθυσμός των ελαφιών θα μειωθεί αυτόματα... Βρίσκουμε τελικά ένα μονοπάτι που οδηγεί στο χωριό Rogana. Εκεί επικρατεί απόλυτη ηρεμία: μερικά μικρά διαμερίσματα, ένας γλάρος που κοιτάζει αφηρημένος στο βάθος, μικρά σκάφη, ειδυλλιακό...

Μετά επισκεπτόμαστε το Όσορ, την όμορφη, μικρή πόλη που βρίσκεται στη γέφυρα μεταξύ Cres και Lošinj.

Ο καιρός φαίνεται ότι θα χαλάσει, γι' αυτό αποφασίζουμε να γυρίσουμε σπίτι μεθαύριο. Ενημερώνουμε τη Μάρτα ότι θέλουμε να πληρώσουμε, και αυτή έρχεται με ένα μπουκάλι σφηνάκι «Τραβαρίτσα» ως αποχαιρετιστήριο δώρο. «Σπιτικό», ανακοινώνει περήφανα. Το βότανο στο μπουκάλι μπορεί να είναι κρίταμο, πάντως φαίνεται μυστηριώδες... Μιλάμε για το πανηγύρι των ψαράδων και της δείχνω τους τύπους που ζωγράφισα εκεί. Θέλει την επόμενη φορά μια γελιογραφία με την ίδια, τον Λουίτζι και τον Πάκο. Γι' αυτό χρειάζομαι μια φωτογραφία, έτσι ο Καρλ και η Μάρθα έχουν ήδη μια αποστολή όταν έρθουν στα τέλη Ιουνίου. Πάμε στο Bistro Rio για φαγητό και πράγματι ξεσπάει μια έντονη καταιγίδα, μάλλον ο προάγγελος της αυριανής κακοκαιρίας. Όταν η καταιγίδα ηρεμεί λίγο, βιαζόμαστε να γυρίσουμε σπίτι, και ο Ίσμετ μας δίνει μια ομπρέλα για ασφάλεια. Στη βεράντα μας είναι ζεστά και στεγνά, κάτι που συμφωνεί και ο σκορπιός, τον οποίο βρίσκω την επόμενη μέρα κάτω από τα σανδάλια μου που είχα αφήσει να στεγνώσουν. Όταν θα κάνουμε τις βαλίτσες, θα πρέπει να προσέξουμε πάρα πολύ να μην πάρουμε μαζί μας ένα τέτοιο χαριτωμένο πλάσμα...

3.6. Βρέχει με το τουλούμι, γι αυτό μπορούμε να μαζέψουμε τα πράγματά μας με την ησυχία μας, ΤΕΛΕΙΑ... Το βράδυ δεν ξέρουμε αν θα καταφέρουμε να φτάσουμε στο εστιατόριο, επειδή η παραλία είναι εν μέρει πλημμυρισμένη. Αλλά μετά η βροχή κοπάζει λίγο και περνάμε από τον δρόμο του χωριού για να φτάσουμε στο Bistro Rio. Φοράω 5 στρώματα ρούχων το ένα πάνω στο άλλο, αλλά ο κρύος άνεμος τα διαπερνά με ευκολία. Κρυώνουμε και σύντομα γυρίζουμε «σπίτι», όχι χωρίς να αποχαιρετήσουμε θερμά την οικογένεια και να υποσχεθούμε ότι θα ξαναέρθουμε σύντομα. Η Μάρτα περνάει ξανά από το διαμέρισμά μας και μας διαβεβαιώνει ότι αύριο «μπορούμε να μείνουμε όσο θέλουμε».

4.6. Φεύγουμε στις 8. Η Μάρτα βγαίνει από την κουζίνα της και μας αποχαιρετά για άλλη μια φορά. «Μαγειρεύω από τώρα, για να έχω όλη τη μέρα ελεύθερη για άλλα πράγματα», λέει χαρούμενη. Ο καιρός είναι και πάλι όμορφος, και στη διαδρομή μέσα από το ονειρεμένο τοπίο νιώθω μια μικρή νοσταλγία. Η χώρα και οι άνθρωποι έχουν πραγματικά κερδίσει την καρδιά μου· πιστεύω ότι σίγουρα θα ξαναέρθουμε. 😊

